

7 november 2020

Francine Prose, Amerikaans schrijfster

Een catastrofe is afgewend. Laten we allemaal een diepe zucht van verlichting slaken

Dit verkiezingsresultaat is als de slotscène van een rampenfilm: de zon schijnt, de lucht is helder, de vogels - de vogels die overblijven - zingen lieflijk.

Het is gebeurd. Laten we allemaal diep ademhalen en erkennen dat een ramp is afgewend. Zoals wanneer de auto die recht op ons afkomt op het laatste moment uitwijkt. Of zoals het moment dat je de uitslag krijgt van de Covid-19 test: negatief! Donald Trump zal niet langer de president van de Verenigde Staten zijn. Kan dat echt waar zijn?

Het is prettig om je een leven zonder Trump in het Witte Huis voor te stellen. Maar het is in zekere zin ook pijnlijk, omdat het ons dwingt onder ogen te zien hoe we de afgelopen vier jaar hebben doorgebracht, de compromissen die we hebben gesloten en de aanvaarding die we hebben getoond, alles wat we onszelf geleerd hebben te verwerken, te tolereren, te verdragen.

De pandemie woedt om ons heen. Maar het is een opluchting om niet het gevoel te hebben dat duizenden mensen sterven en dat het de persoon die ons land verondersteld wordt te leiden niet kan schelen.

Het zal een opluchting zijn als we ons niet schrap hoeven te zetten voor de volgende daad van onmenselijkheid, de volgende minachting van gehandicapten, de volgende racistische of seksistische tweet, de volgende boosaardige bijnaam of belediging.

Het zal een opluchting zijn als we niet hoeven te zien hoe de president van de Verenigde Staten trots is op zijn eigen onwetendheid en onverdraagzaamheid, als we onszelf niet te hoeven pantseren voor de volgende gênante vertoning, het volgende staaltje van grofheid en boosaardig optreden dat ons zelfzuchtig en dwaas doet lijken in de ogen van de wereld.

Het zal een opluchting zijn als we niet onder ogen hoeven te zien hoeveel we hebben leren negeren, als we niet hoeven te overdenken van hoeveel beledigingen we getuige zijn geweest - maar die we maar weer hebben genegeerd omdat de volgende belediging er al was. Het zal een opluchting zijn om niet de dagelijkse dosis van verstellend ongeloof te hoeven ondergaan, en ons niet af te vragen hoe we dit hebben kunnen laten gebeuren, waarom er niemand verstandig, moedig of invloedrijk genoeg was om dat onder controle te houden.

Het zal een opluchting zijn om niet hoeven te beseffen dat er elke dag tegen ons wordt gelogen over vitale aangelegenheden. Het zal een opluchting zijn om weer een dag door te komen zonder het gevoel te hebben dat we personages zijn geworden in een echte, afschrikwekkende versie van *De nieuw kleren van de keizer*, waarin de keizer niet wil luisteren naar de waarheid - zijn naaktheid - die de kleine jongen hem voorhoudt, de versie waarin de keizer de kleine jongen vernedert. Het zal een opluchting zijn om niet te moeten weten dat onze president de armen haat en minacht - dat hij dezelfde mensen bespot en veracht die op hem stemmen en die hem steunen.

Het zal een opluchting zijn om je geen zorgen te hoeven maken dat onze democratie in gevaar is, om er niet over in te zitten dat Donald Trump en zijn trawanten niets liever zouden willen dan dat onze natie verglijdt naar een fascistische, corrupte staat die van ons steelt, en dat terwijl die onze constitutionele vrijheden beperkt of aan ons onthoudt. Het zal een opluchting zijn om niet het gevoel te hebben dat de president en zijn gezin profiteren van de krachten die bijdragen aan het lijden van zoveel Amerikanen.

Ik geloof natuurlijk niet dat Donald Trump de enige bron is van de problemen in ons land

Het zal een opluchting zijn om de dag door te komen, naar onze smartphones of onze tv te kunnen kijken zonder Donald Trump's schelle stem en de gekmakende cadensen van zijn toespraak te moeten aanhoren, zonder zijn rode gezicht te zien, verwrongen van woede, zonder te moeten luisteren naar zijn beledigingen en gemeenheden, zonder zijn onvermoeibare pogingen te moeten observeren om ons land te verdelen, om ons zover te brengen dat we elkaar verachten en vrezen, en dat alles vooral om zichzelf te verheerlijken en het buitengewone werk waarvan hij lijkt te denken dat hij het heeft verwezenlijkt.

Natuurlijk geloof ik niet dat Donald Trump de enige bron is van de problemen in ons land. Ik begrijp dat hij het symptoom is van grotere, diepere, meer systemische problemen. Evenmin stel ik me voor dat een Biden-presidentschap een onmiddellijke (of zelfs een blijvende) oplossing zal bieden voor de

nachtmerries die ons wakker houden: inkomensongelijkheid, racisme, seksisme, klimaatverandering... de lijst wordt alsmaar langer. Maar ik voel ook dat dit niet het moment is om te benadrukken dat Biden niet al onze problemen zal oplossen. De posters zeiden: *Stem alsof je leven ervan afhangt*, en dat is waar. Onze gezondheid, onze toekomst en onze democratie zouden wel eens heel goed kunnen afhangen van de vervanging van Donald Trump.

Als ik me een leven voorstel zonder Donald Trump, stel ik me voor dat het zoiets is als de slotscène van de rampenfilm: de zombies zijn teruggeslagen, de marsmannetjes zijn teruggekeerd naar hun planeet, de dinosauriërs zijn weer uitgestorven, aan de overstromingen is een einde gekomen, de bosbranden veilig gedoofd. De zon schijnt, de lucht is helder, de vogels - die vogels die overblijven - zingen lieflijk. De laatste nog levende mensen vinden elkaar en we weten wat ze denken, zelfs als ze geen woord zeggen.

Ze denken: het is voorbij. We hebben het overleefd. Ons land is aan ons teruggegeven. We kunnen weer ademen.

